

Заедно

брой 81 - юни 2011

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Отец Валтер Горра

Създадени по
Неговия образ и Неговото подобие!

Святост: това е качеството благодарение на което хората стават образ и подобие на Бога. Така Той ни създава. Светостта, която откриваме чрез духовния живот и тя расте: "осветявайте се и бъдете свети, защото Аз (Господ, Бог ваш) съм свет" (Левит 11,44). От няколко броя насам в нашия бюлетин публикуваме житието на свети Пио от Пиетралчина. В сегашния брой публикуваме също и статия от Папския Нунции за блажен Йоан Павел II. Те са двама наши съвременници, които не са изгубили този велик дар - светостта. Днес християните не ценят този дар: загубвайки Бог, губят себе си и достойнството си като Божи чеда; не признавайки връзката си с Бога не търсят небесното, а се губят в земното, където не съществува греха, а най-много грешки. Губейки чувствителността към греха хората не могат да оценят светостта. Свети Павел апостол адресира своите послания до "светите" на църковните християнски общности, "призвани в светостта". Свети Петър апостол пише, че ние сме "род избран, царствено свещенство, народ свет, люде придобити от Бога" (1Пт 2,9). Ето такива сме, обаче не го осъзнаваме. Дори когато има празник на светец, празнуваме имен ден, своя или на друг човек, без да има връзка със светеца, когото празнуваме, т.е. не гледаме неговия живот и не го виждаме в небето, пред Бога, че пее Неговата Слава. Не чувстваме

светците близо до нас и като наши покровители. “Честит имен ден” не звучи за нас като пожелание “да станеш и ти светец по същия начин както твоя покровител е успял да стане”, т.е. да не губиш достойнството си на светец, което Бог ти даде и потвърди чрез кръщението: създаден в състояние на святост, човекът беше предопределен да бъде напълно “обожествен” от Бога в светлината на Неговата слава. След изкушението на дявола той пожелал да бъде като Бога, но без Бога и преди Бога, а не следвайки Бога. Чрез кръщението Пресветата Троица дава на кръстения освещаваща благодат, благодатта на оправданието, което го прави способен да вярва в Бога, да се надява на Него и да го обича; посредством богословните добродетели дава му сила да живее и действа под подтика и даровете на Светия Дух; позволява му да расте в доброто чрез моралните добродетели. Всичките необходими инструменти са вече в нашите ръце. В кръстения обаче остават някои временни последици от греха, като страданията, болестите, смъртта или слабостите неразделни от живота като слабостите на характера, както и предразположение към греха, което Преданието нарича сластолюбие, или метафорично “огнище на греха”. Оставено, за да се борим с него, сластолюбието не е в състояние да вреди на тези, които не се съгласяват с него, противопоставят му се със смелост и с благодатта на Христа. Нещо повече, “Ако пък някой се състезава, той не бива увенчан, щом се не състезава по правилата” (2Тим 2,5). Кръщелният отпечатък прави християните способни и ги задължава да служат на Бога с живо участие в светата литургия на Църквата и да упражняват своето кръщелно свещенство със свидетелството за свет живот и действена любов. Надявам се, че говорейки за тези светци, всички ние ще започнем да живеем по техния начин, в Христовия живот и да търсим преди всичко царството Божие (виж Лк 12,31), както всичките светци са направили през своя живот.

Папа Бенедикт XVI

“Каритас не е една неправителствена организация между другите”

“Каритас не е неправителствена организация и нейната мисия не е да прави само благотворителни дейности, а да дава свидетелство за Божията любов към хората чрез Църквата”.

Папа Бенедикт XVI заяви това миналия петък 27 май, приемайки в аудиенция членовете на Каритас Internationalis, които приключиха Генерално си Събрание в Рим.

Това е важно събрание за този орган на Църквата, по времето на което се е обсъждал неговия църковен характер и неговата благотворителна мисия по света.

Каритас Internationalis, каза Папата, “се различава от другите социални агенции, защото е част от организма на Църквата, която се подчинява на мисията на Църквата”.

“Това е, което папите винаги са искали и това е, което вашето Генерално събрание е призвано да потвърди силно”, добави той, като изтъкна, че това е било желанието на Папа Пий XII, когато създава Каритас преди 60 години. “След ужасите и опустошенията на Втората световна война, Папа Пий XII иска да покаже солидарността и чувствителността на цялата Църква, пред толкова много бедствия и конфликти в света”.

Отговорност на епископа

Папата припомни на присъстващите, че “за разлика от много църковни институции и асоциации, ангажирани в благотворителност, Каритас има определен характер, нейната църковна идентичност”.

“Въпреки разнообразието от канонични форми, предприети от

националните Каритас, всички приоритетно са в помощ на епископите в пасторалното им служене на любовта”. Това, отбеляза той, “носи особена църковна отговорност: да бъдат водени от пастирите на Църквата”.

“От това, че Каритас Internationalis има универсален характер и каноничен статут на юридическо лице, Светият престол има задачата да следи нейната дейност и да гарантира, че както нейната хуманитарна и благотворителна дейност, така и съдържанието на представените документи, да бъдат в пълна хармония с Апостолическия престол и с Учението на Църквата, и че тя е управлявана професионално и прозрачно.”

“Тази определена идентичност е силата на Каритас Internationalis, и изразява нейното дело ефективно”.

За това той призова отговорниците за Каритас за “силно сътрудничество с Пасторите на Църквата, които са отговорни за свидетелството на любовта”.

Мисията на Каритас

Папата също така напомни на присъстващите, че тази църковна идентичност трябва „да бъде в сърцето на Църквата, да бъде способна по всякакъв начин, да говори и действа в нейно име, в полза на общото благо, да носи особени отговорности по отношение на християнския живот, както личен, така и обществен”.

Свидетелството на милосърдието “за съвременната Църква” е “централно”, обясни той, защото чрез нея “Църквата достига милиони мъже и жени и им позволява да признават и почувстват Божията любов, Която винаги е близо до всяко лице, което е в нужда”.

Каритас също трябва да бъде говорител за “здрavo и стабилно антропологично мнение, подхранвано от католическото учение и ангажирана да защитава достойнството на всеки човешки живот”, каза епископът на Рим на присъстващите.

“Без трансцедентна основа, без връзка с Твореца Бог, без поглед към вечната ни съдба, рискуваме да станем жертва на опасни идеологии”.

Третият аспект на мисията на Каритас, добави той, е “подпомагане на общението между универсалната Църква и местните църкви, както и общение между вярващите в служенето на любовта”.

На четвърто място, тя е извикана “да дава своя принос за разгласяване мисията на Църквата в политическия и социалния живот на международно ниво”.

“В политическата сфера - и във всички тези области, които пряко докосват живота на бедните - верните, особено миряните, имат значителна свобода на действие”.

“Никой не може, по въпроси, отворени за свободна дискусия, да говори официално от името на всички миряни или на всички католици”, каза Папата, “но също така е ясно, че всеки католик “е призван да действа с пречистена съвест и с щедро сърце за утвърждаване на тези ценности”, които папата често нарича “незагасващи”.

Папата приключи своето слово с думите: Каритас Internationalis “е извикана, да работи за отваряне на сърцата за всички наши братя и сестри, така че всеки, с пълно зачитане на свободата си и пълно поемане на личната си отговорност, може да действа по всяко време и навсякъде в полза на общото благо”.

(за повече информации и цялото слово от Папа Бенедикт XVI виж www.zenit.org)

Заедно с летните ваканции, ето няколко промени в дейностите на енорията:

Срещите с групата за молитва (които се провеждат всяка втора и четвърта събота на месеца) няма да се провеждат през летните месеца. Групата ще започне отново от септември.

През месеците юли и август всеки четвъртък преди Светата Евхаристия вместо обожаване ще молим бронеица.

Всички групи по катехизис ще започнат отново срещи от средата на септември.

Сестра Терезита Пиччирилли

ЖЕНАТА В БИБЛИЯТА

Жената в древната Църква от апостолското време.

От момента на официалното си явяване, Църквата, събрана на тайната вечеря, е съставена от мъже и жени. Това са същите жени – които следват Исус, първа сред тях е Мария, Майката Божия – и всички те вървят след Христос, и след славното Му Възкресение и Възнесение на Небето, заедно с апостолите очакват Светия Дух, “постоянствайки единодушно в молитва”.

В първата християнска общност, онази в Йерусалим, жените естествено продължават да заемат мястото, което самия Исус им е определил, те са приемани от останалите ученици на Христос като истински сестри, общувайки като равноправни в Божията благодат. Древната Църква, първата християнска общност се оказва мястото, където жените не се противопоставят с антагонизъм на мъжете, а имат своята специфична женска роля, която се изпълнява в духовен и религиозен план.

Веднага след Петдесетница, самият Апостол Петър привлича присъстващия народ около горницата в Йерусалим с пророчеството на пророк Йоил, което предизвестява общността на Божия дар на Духа, даден без никаква разлика на пол и социално положение.

Между множеството докоснато от първата проповед на Петър срещаме много жени. Ето защо евангелиста Лука – автор и на книгата “Деяния на Апостолите” нарича заедно мъжете и жените – първите християни, т.е. “те бяха едно сърце и една душа”. По Йерусалимския модел се образуват и другите християнски общности. Поради факта, че събиранията за молитва и братските евхаристични вечери се състояли в частни домове, жената е вземала почетно място.

Важни задължения са специално възлагани на вдовици поради положението им, което им позволява да бъдат на разположение за молитва и в услуга на общността. Възможно е сред вдовиците да са избирали и т.нар “дяконеси” за кръщаване на жените.

Отначало много жени с различен социален статус се отдават на милосърдие и благодетелни дела и оказват гостоприемство, както и осигуряват присъствие на Апостолите.

Свети Павел не се колебае да потвърди че и жената, при Светото Кръщението става едно с Христос, “способна да участва в наследството на светиите в Светлината” или, както казва Св. Петър, заедно с мъжа “наследница на благодатта на живота” и участваща в пророческото и царското свещеничество, тоест в общото свещенство на Христос като всеки кръстен, и поради това е способна да отдаде Богу духовен обет на послушание и любов.

Така, жената – християнка се реализира преди всичко в личната си връзка с Исус, защото един е Бог и един е Посредника между Бога и човеците, Богочовека Исус Христос.

Взаимно, а не едностранчиво и затова толкова съществено е общението между мъжа и жената свързани в свещения брак. Едно велико Тайнство, в което чрез общението се съобщава Христовата благодат. Тази благодат прави от техния съюз едно Тайнство на любовта, съществуваща между Христос и Църквата, което увеличава тяхната плодовитост от плана на физическия живот към свръхестествения живот, правейки ги строители на мистичното Тяло Христово – Светата Църква, Божието семейство.

Поради духовното роднинство съществуващо между тях, за създаването на Божие семейство, още преди веригите на брака, любовта която мъжа и жената си разменят, е предназначена да реализира една общност, която ще постигне свършенство във вечния живот чрез общението с Бога и с всички Негови светци. Брачната връзка е така замислена от Бога в бъдещата перспектива на небесния живот, в който различието на половете, що се отнася до мисията им в раждането на деца,

няма да има повече право да съществува.

Тук изпъква една друга перспектива с ново измерение на християнското призвание: девствеността.

Ако в тълкуването на Стария Завет, главната роля на жената в известен смисъл се отъждествява с раждането на децата, за да се осигури мъжко потомство на избрания народ, от който щеше да се роди Месията, също и да се осигури продължаване на рода, то в новото тълкуване това ограничаване на функцията на жената е напълно остаряло.

Самият Апостол Павел, който като добре подготвен фарисеин познава добре Писанието на Стария Завет, когато пише за жената, изглежда, че само на пръв поглед е отстъпил от виждането на Стария Завет, например когато казва: “тя може да се спаси, като даде на света деца”, но при друг случай потвърждава, че християнската жена може да изпълни майчинското си призвание даже и да остане девствена; напротив девствеността е за предпочитане тъй като освобождаването от робството на чувствата подпомага по-пълното разположение към любовта и единението с Бог. Девствената жена повече не е подценявана като една незавършена, неосъществена личност и една нереализирана майка.

Чрез един живот в Божията любов и на пълното отдаване на Христос, човешките добродетели могат да бъдат съхранени и да имат положително влияние, тъй като Христовата любов е способна да предпази от всяка форма на неприязън. В посветената на Бога девственост жената може да осъществи най-добре еманципацията си.

Девствеността прави жената повече съзнателно и отговорно дарена на любовта и на живота, тоест повече напълно жена според творческия и спасителен Божи план.

Към всички жени, и особено към всички посветени на Бога сестри, отправям моето пожелание и моята молитва, така че всяка една, заедно с мене да може най-добре да разбере думите: “Колкото повече е истинска жената, толкова повече може да дарява любов.”

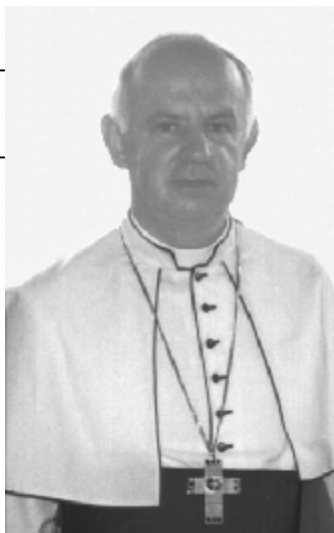
Блажени Йоан Павел II

Още е жив в нас споменът на беатификацията на папа Йоан Павел Втори, която бе епохално събитие, не само за Вечния град, но така също и за целия свят. Подтикнат от дух на благодарност за беатификацията, подготвих това слово за новия блажен. Бих желал да представя неговия живот и дейност, процеса на беатификация и прославата на светостта чрез неговата Мариина духовност. Накрая бихме могли да направим и някои практически изводи за нашия духовен живот.

Живот и дейност

Кой беше този необикновен Наместник на Христа на нашата неспокойна планета?

Карол Юзеф Войтила е роден на 18 май 1920г в малкия град Вадовице в Краковската архиепископия в Полша. Баща му, Карол Войтила, е офицер от запаса. Майка му, Емилия Качоровска, която се занимава с дома и семейството, умира, когато Карол е на девет години. Малкият Карол, наричан от домашните и приятелите Лолек, завършва начално училище, прогимназия и гимназия във Вадовице с много добър успех. Неговият брат, Едмунд, който е бил лекар, умира много млад, защото се заразява от скарлатина. На двайсет и една години Карол загубва също и баща си; остават му само приятелите и колегите от следването. Отначало следва полска филология в Краковския университет, а след това – философия и богословие в нелегалната духовна семинария, под грижите на архиепископ митрополит Адам Сапиеха. След свещеническото ръкоположение (1 ноември 1946), отец Карол заминава да следва богословие в Рим. Живее в белгийската колегия. В

Папския институт “Свети Тома Аквински”, наричан “Ангеликум” получава степен доктор по богословие въз основа на дисертация, посветена на вярата в съчиненията на свети Йоан от Кръста. След завръщането си в Полша става викарий най-напред в селска енория в Неговице, а по-късно в енорията “Свети Флориан” в Краков, където работи активно в академичното душепастirstvo. Получава научното звание доцент. Преподава социална етика в Архиепископската духовна семинария в Краков и в Католическия университет в Люблин. На трийсет и осем години е назначен за помощен епископ на Краковската архиепископия. Папа Павел VI го издига в сан архиепископ (1964) и кардинал (1967). Карол Войтила взема дейно участие в заседанията на Втория Ватикански събор (1962–1965). Публикува няколко ценни книги: “Любов и отговорност”, “Личност и акт”, “При изворите на обновлението” (за осъществяването на съборните решения). Пътува много из Европа, Съединените американски щати, Канада и Австралия, като посещава и живеещите в чужбина поляци.

След краткия понтификат на Йоан Павел I, на 16 октомври 1978г, кардиналската колегия избира кардинал Войтила за папа. Той приема името Йоан Павел II. Съзнава, че неговата духовна власт се разпростира върху цялата планета, защото навсякъде, на всички континенти живеят католици. Само Наследникът на свети Петър има власт по Божие удостояване. Бог му е обул сандалите на Рибаря и му е връчил ключовете на небесното Царство. Но, въпреки че мисията му обхваща целия свят, неговият дом е в Рим.

Споделяйки отговорността с епископите, той проявява извънредна грижа за всички Църкви, като поставя особен акцент върху евангелизирането на съпрузите и семействата, младежите и болните, върху диалога между културите и изповеданията, върху етиката в икономическата и политическата дейност. Осъществява множество апостолически пътувания. Не отминава и България, където е приет много сърдечно и с дължимото уважение като Глава на Католическата

църква и на държавата Ватикан.

Неговото учение е неизчерпаема съкровищница на философско-богословската мисъл. Той предава на верните знанието за Бога и за човека – изкупен грешник – знание, съдържащо се в Свещеното писание и в Традицията, предавана през поколенията още от времето на първите апостоли. Ние наричаме това знание “депозит на вярата”. То е светило, осветяващо нашия път към Бога. Папата беше като рупор, от който се разнася гласът на Светия Дух, така че хората да могат да чуят този глас по нов, свеж начин. Всички хора – добрите и праведните, грешниците, здравите и болните, преследваните и потиснатите, сведущите по религиозните въпроси и потъналите в мрака на религиозно невежество.

Освен прекрасните енциклики, послания и проповеди, Йоан Павел II ни остави обширен “Катехизис на Католическата църква” и “Кодекс на каноничното право” за западния обред и отделен Кодекс за Католическата църква от различните източни обреди. Той е първият папа, който посети еврейска синагога (в Рим), мюсюлманска джамия (в Дамаск) и протестантска църква (в Рим). Приемаше посещения на глави на християнски църкви и общности и водачи на големите нехристиянски религии.

Йоан Павел II изигра основна роля в процеса на освобождаване на някои страни от източния тоталитаризъм. Разбира се, имаше и други важни причини за разкъсване на желязната завеса, като например политиката на президента Рейгън. Но без Полския папа резултатът от освобождаването нямаше да бъде толкова бърз, да не кажем направо неочакван. Нещо повече, въпреки усилията на комунистическия режим, Петровата скала не се пропука и никога няма да се пропука. Обратно, мисията на първия папа – славянин възвърна на угнетените народи чувството за солидарност и братство чрез вярата в Бога и любовта към Христос, Господаря и Съдията на историята. Йоан Павел II добре разбираше, че Европа без християнските корени ще бъде като човека, който не може да живее без въздух и без храна. Той несъмнено беше човек с ясен ум и мъжествено сърце, комуто Бог повери задачата да въведе Църквата в новото

хилядолетие – трето по ред след раждането на Христа.

Почина в Рим в събота, 2 април 2005г, в навечерието на втората пасхална неделя, която е неделата на Божието милосърдие. Верният син на Христовата църква премина към живота без край и се радва на неделата, която не познава залез. Преживя 84 години, 10 месеца и 15 дни на тази земя. Беше папа в продължение на 26 години, 5 месеца и 17 дни. Неговият понтификат е третият по продължителност понтификат след тези на блажения Пий IX и на папа Лъв XIII.

Процесът на беатифициране

Подготовката за обявяване за блажен започна в момента, когато Йоан Павел II се завърна в Дома на Отца. Един очевидец на смъртта му, който беше общувал с Папата повече от седем години ми разказа, че хората, събрани при смъртното ложе на умиращия, изпели на полски благодарствения химн *Te Deum laudamus* (Тебе Боже хвалим). Знаменателно е, че на 8 април 2005г, по време на погребението на Светия отец, сред верните, събрани на площад “Свети Петър” се появиха трансперанти с надпис “*Santo subito*” – “Незабавно светец”. Божият народ имаше увереността, че един нов светец току-що е влязъл в обществото на небесните жители. Кардинал Йозеф Рацингер, който ръководеше погребалната литургия, не се поколеба да моли починалия Предшественник, да погледне през небесното прозорче и да благослови участниците в скръбния ритуал. Откакто тялото на Папата почива в криптата на ватиканската базилика, непресекващо множество хора от всички раси, езици и култури, като течаща в долината река, ежедневно преминава пред неговия гроб. Всеки иска да му благодари, че пожела да посети неговата страна, че търсеше хората с добра воля и своите верни по целия свят, по всички континенти, далече от Рим. Стотици хиляди се молеха на Йоан Павел II, просейки го за застъпничество и небесни дарове. Интуицията на верните роди и други различни, често трудни моления, които християните отправяха към Бога чрез ходатайството на Папата също и извън Ватикана. В Светия престол прииждаха благодарности за получени благодати и

духовни дарове. Пристигаха писма също и от България. Нарастваше *fama sanctitatis*, което значи мнение за святост, истински спонтанно и всеобщо. Светият отец Бенедикт XVI разбираше, че този глас на хората е глас Божи – *vox populi vox Dei*. И така, той реши, че трябва да се започне официален процес за беатифициране, без да се чака да минат пет години от смъртта на неговия обичан предшественик на Светия престол на Петър. Рим призна този процес за неизбежен, защото става дума не само за “*Santo subito*”, но също така – и преди всичко – за “*santo sicuro*”, тоест за безспорен светец.

Беатификационният процес включва два етапа. Първият етап се проведе в Краков, в Полша, където Карол Войтила е изпълнявал функциите на свещеник, професор, епископ и кардинал. Втората фаза на процеса беше свързана с Рим, тъй като папата е епископ на Вечния град и следователно наследник на свети Петър и наместник на Исус Христос на земята. Бяха изслушани под клетва много свидетели. От техните показания и признания ясно следва, че Божият слуга Йоан Павел II е практикувал в своя живот в изключителна степен богословските добродетели – вяра, надежда и любов; главните добродетели – благоразумие, справедливост, смелост и въздържание, а така също целомъдрие, бедност и послушание. Тези десет християнски добродетели представляват крепката основа на светостта на Човека, който живя в постоянно общение с Троициния Бог. Той беше преизпълнен с Бога и озаряваше другите с Божията светлина. Живя наистина като Свят отец.

За римската Конгрегация по въпросите на канонизацията на светци, обаче, не е достатъчна *fama sanctitatis*, тоест онази увереност в светостта на кандидата за олтара. Необходима е, освен това, *fama signorum*, тоест увереност в богатите и чудесата, извършени от Бог чрез застъпничеството на Божия слуга. Лекарите, богословите, кардиналите и самият папа Бенедикт XVI признаха като несъмнено чудото на изцелението от болестта на Паркинсон на френската монахиня Мари-Симон Пиер Норман. За нейното изцеление се е молила цялата монашеска общност на болната. Сутринта на трети юни две

хиляди и пета година, тоест два месеца след смъртта на Йоан Павел II, неизлечимо болната сестра се събужда напълно здрава. Нейното изцеление от болестта на Паркинсон е признато след дълги изследвания за чудотворно – тъй като е настъпило внезапно, било е цялостно и е необратимо. Трябва да добавим, че във ведомството, отговарящо за беатификацията, постоянно пристигат нови заявления за получени благодати и изцеления чрез посредничеството на Йоан Павел II.

Понеже Светият престол оценява високо ролята на средствата за масова информация, за този велик папа беше открита също и страница във Facebook, в която вече има хиляди положителни изказвания. Тази страница беше създадена в сътрудничество с Ватиканското радио и телевизия (Radio Vaticana e Centro Televisio Vaticano) и с Папския съвет за обществените средства за информация. След това беше открит нов канал на You tube, посветен на въпросите на беатификацията. Преди всичко за да се даде възможност да се види образът на Йоан Павел II и да се чуе гласът му на различни езици, както по време на многобройните му апостолически пътувания, така и когато е бил във Ватикана.

Непременно трябва да добавим, че тържеството на беатифицирането се предхожда от разнообразни инициативи, предприемани в цялата Църква – индивидуални и общи молитви, деветници, евхаристични служения, обръщения и пастирски послания.

Достоен за отбелязване е фактът, че Йоан Павел II е обявен за блажен едва шест години след смъртта си.

Прославата на светостта

Когато говорих за процеса на беатифицирането, отбелязах, че Божият слуга Йоан Павел II практикуваше християнските добродетели в изключителна степен. Просто живееше и действаше свято. Беше Христов свидетел още от ранната си младост, отговаряйки на призива на Господ, независимо от немалките трудности през годините на страшната война и диктатурата на тоталитарния режим, отначало на хитлеристкия, а след това на комунистическия. Въпреки всичко вървеше вярно след Христа като свещеник и епископ в Краков

и като папа в Рим. Беше наистина alter Christus, другият Христос – Добрият пастир, Който обича своите овци повече от всичко. За вярващите и за всички хора с добра воля беше знак на надеждата, полагана в Бога. Умееше да сподели своя богат вътрешен живот. Оказа се пророк на смелите начинания и постижения в името на справедливостта и мира. Беше “слуга на слугите Божии”, съпричастен на човешката нищета и слабост. Умееше да прощава на злодеите и неприятелите. Здрав и болен, не забравяше радостта, а човешкия живот обгръщаше с най-голямо уважение от зачатие в майчината утроба, та до неговия естествен край. Заклеймяваше антиконцепцията, аборта, евтаназията и използването на човешки ембриони.

Йоан Павел II смяташе молитвата за най-важната дейност измежду различните занятия през папския ден. Молитвата и мистичната връзка с Господ му бяха опора за да носи бремето на понтификата, бreme непосилно за човека.

При изпълнението на своето пасторално служение, той проявяваше необикновен мисионерски жар. Възвестяваше Евангелието на почти всички народи. Запази правоверност в проповядването на основите на вярата и нравствеността. Макар че не провъзгласи нито една догма, неговото учение представлява пример за превъзходно инкултуриране на Евангелието в наше време. В своята проповед остана верен на призива, който отпрати към света в самото начало на понтификата: “Не бойте се! Отворете, отворете широко вратите за Христос!” Отворете за Неговата спасителна власт границите на държавите, на стопанските и политическите системи, на широките културни области, цивилизации, развитие. Не бойте се!” (22 октомври 1978).

Беше необикновено търпелив и мъжествен в страданието. След покушението върху живота му (13 май 1981), Йоан Павел II прекара много седмици в римската болница “Джемели”, която шеговито нарече “третият Ватикан”. “Първи Ватикан” беше папският дворец, а “втори Ватикан” – лятната папска резиденция в Кастел Гандолфо. След две хилядната година Папата все по-често боледуваше. Въсщност той беше вече старец, обременен от възрастта и физическата немощ. Беше

навършил осемдесет години. Здравето му постоянно се влошаваше. Движеше се много трудно. Човекът, който някога на воля беше ходил по планините и беше карал ски, вече не можеше да ходи със собствени сили. Накрая загуби гласа си. Един церемониар от Службата, отговаряща за папските литургии, който беше съпровождал Светия отец по време на посещението му в Богородичното светилище в Лурд, ми разказа следното: “Видях, че Папата много страда и го попитах, какво го боли. Отговори: “Всичко”. Йоан Павел II никога не се срамуваше да показва своите немощи; когато вече не можеше да ходи из градините в Кастел Гандолфо, започна да се разхожда на количка. Приемаше всяко страдание като духовно пречистване. Тези, които ежедневно общуваха с него, знаеха, че Йоан Павел крачи рамо до рамо с Христос, Който носи кръста. Беше в някакъв смисъл живия образ на Христос, “човек на скърби”, който не премахна страданието, а го освети със светлината на Евангелието.

Папата винаги беше изпълнен с възхищение от красотата на природата и с религиозно съзерцание. За това говорят неговите странствания из планините, както в Италия, така и в Полша, особено из страховитите и величави Татри. За очарователната резиденция в Кастел Гандолфо обикновено казваше: “Тук се работи почивайки, или ако предпочитате, тук се почива работейки”. Обичаше да се разхожда в самота сред прекрасната природа; понякога четеше или дори пишеше, или пък се спираше пред статуята на Богородица. Молеше броелицата, запленил от зеленината, слънцето и небесната синева.

Към края на август 2004г имах последната си аудиенция при Йоан Павел II. Тогава бях нунций в Уругвай. Един час преди срещата изпратих в папския апартамент букет от петдесет слънчогледа. Това беше благодарност от моята леля от Полша за благопожеланията и благословията за нейния сто годишен рожден ден. Светият отец ме посрещна сияещ. Благодарни сърдечно за цветята, които беше наредил да поставят пред олтара в частния му параклис. Каза, че получава много рози и лилиуми, но сега за пръв път някой му е изпратил обикновени

слънчогледи, чудесни и толкова приятни за окото в градината и по полето. Слънчогледите му напомняха родната земя и особено зарадваха сърцето му.

Мариината духовност

Широко известно е, че епископският и папският девиз (мотото в герба) на Карол Войтила се състои от две кратки думи *Totus Tuus*, тоест “Целият твой”. Младият духовник е на трийсет и осем години, когато става помощен епископ на краковската архиепископия. Той взема тези думи от молитва, написана от великия френски светец Лудвик Мария Гриньон де Монфор (1637–1716), автор на набожността, наричана “посвещаване на Мария”, голям проповедник, поет и народен музикант. “Целият съм твой, Марийо, и всичко, което имам е твое. Прибирам те при себе си като цялото свое благо. Дай ми сърцето си, Марийо!” Йоан Павел II имаше навика да изписва отделни изречения от тази молитва в горния край на листа хартия, на който собственоръчно пишеше проповеди, речи, енциклики.

Неговата любов към Пресветата Дева Мария е нежна и безгранична любов, пълна със синовна отдаденост и доверие, засвидетелствана с думи и дела. Той посвети на Мария специална енциклика “*Redemptoris Mater*” – “Майката на Изкупителя”. Проблемът за изкуплението беше в известна степен основна тема на папското учение. Бидейки Майка на Христа, Мария има необикновен дар за сътрудничество с Бога. Папата почиташе Божията Майка по различни начини. Всяка първа събота от месеца той казваше броеницата с верните във Ватикана. Обогати молитвата на броеницата като добави “петте тайни на светлината”. В края на понтификата си чества с цялата Църква “Година на броеницата”, която донесе на верните многобройни плодове на духовно обновление. От младини носеше нарамник с образа на Богородица Кармилска. С радост предприемаше поклоннически пътувания до големите Богородични светилища в Помпей, Ченстохова, Лурд, Фатима, Луян и в град Мексико. Последното пътуване в живота му беше именно пътуване до Богородичното светилище в Лорето (5 октомври 2004). Копнееше също образът на Мария Майка на

Църквата да украсява апостолическия дворец във Ватикана. Добре познаваме тази мозаечна икона – Мария с Младенеца гледа от високо площада “Свети Петър”. На същия този площад на 25 март 1984г Йоан Павел II, коленичил пред статуята на Богородица, донесена от Фатима, посвети Русия на Непорочното сърце на Мария. Година след това, върховният ръководител на Съветския съюз започна процесът на “перестройката”, който доведе до падането на тоталитарната система.

Без съмнение тази нежна и синовна любов към “Майката на моя Учител”, както пише Папата в завещанието, се е родила от любовта към Исуса Христа, Когото вярно обожаваше в Светото тайнство на олтара. Понякога оставаше дълго на колене пред табернакула, тананикаше някаква песен или разговаряше шепнешком с Исуса, укрит в мълчаливата Хостия. Евхаристията беше слънцето на неговия живот. Случваше се да лежи по лице с прострени на кръст ръце в параклиса, молейки смирено за милост и специална благодат. Предприемаше също и някои актове на покаяние и умъртвление.

Когато вече си е отивал в Дома на Отца през първата събота на април две хиляди и пета година, сигурно е излязла да го посрещне любящата Майка. И отново го е прегърнала така нежно, както в момента на покушението срещу живота му на 13 май 1981г. “Една престъпна ръка се прицели, за да ме убие, но друга, майчина ръка ме спря пред прага на смъртта” – ще каже Светият отец година по-късно във фатимското светилище, благодарейки на Мария за спасението. Тогава той повери цялата Църква и света на Непорочното сърце на Мария (13 май 1982). През октомври 1982 извърши канонизацията на отец Максимилиан Колбе, полски францисканец, голям рицар на Непорочната и мъченик на любовта в лагера на смъртта в Аушвиц (14 септември 1941). Почиташе в негово лице “светият покровител на нашите трудни времена”. С въображението си виждам как Максимилиан излиза да посрещне светия Папа заедно с други светци, за които Христовата майка е била пътеводна звезда в техния земен живот – свети принц Казимир,

Яцек Одровонж, Станислав Костка, Лудвиг Гриньон де Монфор и други.

Практически изводи

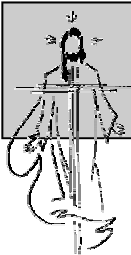
Скъпи братя и сестри, за пръв път в историята на Църквата Папата провъзгласи за блажен своя непосредствен предшественик. Направи го с огромна радост, понеже двамата се познаваха отдавна, а Бенедикт XVI като префект на Конгрегацията за учението на вярата беше високо ценен сътрудник на Йоан Павел II. Бенедикт XVI извършва лично само тържествените канонизации. Този път той сам пожела да беатифицира обичния Свети отец, чиито изказвания често цитира в своите проповеди, речи, послания и енциклики. Големият светец капуцинът отец Пио от Петрелчина, някога беше казал на един от своите духовни синове, който е бил семинарист, че Полският папа ще бъде “голям рибар на хора”, а след него ще дойде папа, който “ще утвърди голямо множество братя във вярата”. Вярваме, че блажения Йоан Павел II подкрепя своя наследник на Петровия престол с голяма любов, давайки му кураж пред лицето на трудните предизвикателства, които Кормчията на Петровата лодка трябва да приема ежедневно сред бурните събития, разтърсващи света. Всички ние, братя и сестри, имаме свящото задължение да помагаме на Светия отец в изпълнението на неговата толкова трудна апостолска мисия, защото кормчията на кораба, екипажът и пътниците плават към едно и също пристанище.

Струва си също да не забравяме, че за канонизирането на блажения Йоан Павел II е необходимо само едно чудо. Оттук следва, че трябва да продължаваме да молим Бога чрез застъпничеството на този велик Ходатай в небето. Нека смело да му поверяваме нашите здравословни проблеми, енорийски грижи и семейни, обществени и лични затруднения. Нека времето от беатификацията до канонизацията да не бъде мъртво време, а време на жива вяра, надежда и любов.

Нека доколкото ни е възможно да отваряме произведенията на блажения Йоан Павел II и да черпим обилно от съкровищницата на неговото учение. Нека не оставяме прахът

да покрие неговите томове върху лавиците с книги. Надяваме се, че с времето няма да избледнеят истините на неговото учение, а самият той няма да застине върху паметниците, та дори това да са и най-красивите паметници. В подножието на неговите олтари ще молим този Пилигрим на любовта и прозорливата надежда да стори от човешката борба за благо, справедливост и мир в света да се роди социален ред, в който всички народи да бъдат едно Божие семейство.

И още един важен извод, който следва да се извлече от беатификацията на Йоан Павел II. Ние не само трябва да признаваме неговата святост и да ѝ се възхищаваме, но тя трябва да служи на всички ни като ръководство и стимул за духовна промяна и всеотдайна служба за полза на нашите ближни. Дано всред нас да има все повече мъже и жени с пламенни сърца и окрилени нозе в разпространяването на Царството Божие. Нали всеки от нас е искра от тайнствения Божи пламък, тоест от Светия Дух. Духът Животворящ е вечният творчески импулс. Затова нека позволим този Дух мощно да разпалва тази искра и да я възпламени за нов живот, за святост. Светостта не е цел, запазена единствено за избрани души. Чрез тайнството кръщение всички сме призвани към святост. Това е универсално призвание – както подчертава Вторият Ватикански събор – и няма изключения от това правило. Защото светостта не е нищо друго освен любов, преживявана в цялата ѝ пълнота, любов към Бога и ближния, сътворен по Божий образ и подобие, а “Бог е любов, и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог – в него” (1Йоан 4,16). Любов и служение – в тези две думи се таи същността на Евангелието, което не престава да проповядва блаженият Йоан Павел II. Амин.

Върнали се в Божиия Дом

12 май 2011

Петра Рашкова Кюрчева

Величка Иванова Бианкотто

ОТЕЦ ПИО

Ангел Пазител

моят малък приятел от детството

Ангелът “Пощальон“

В Светата Литургия, Църквата обожава Бога в едно с Ангелите. Тя призовава тяхното съдействие в различни моменти на евхаристията

и в Литургията за починалите. Чества някои Ангели, особено св.Михаил, св. Гавраил, св.Рафаил и Ангелите Пазители. От раждането до последният миг на живота, човек е заобиколен от тяхната грижа и посредничество. Всеки вярващ има до себе си Ангел, като пазител и пастор, който го съпровожда в живота.

В едно писмо от 1915г. до своята духовна дъщеря Рафаелина Черазе, отец Пио възхваля Любовта на Бога към хората, понеже е дарил всеки един човек с Ангел Пазител.

“О, Рафаелина, колко е успокоително да знаем, че винаги сме пазени от Небесен Дух, който не ни изоставя дори когато Бог е отвратен от нас! Колко е сладостно за душата на вярващите тази голяма истина! От кого може да се плаши набожната душа, която усърдно се старее в любовта си към Исус, когато знае, че близо до себе си има такъв бележит войн? Не беше ли и той заедно с Ангелът св. Михаил там, в най-високото небе, да защитава Честта на Бога срещу Сатана и въстаналите зли духове и победиха злото и го вързаха в Ада? Трябва да знаеш, че той е още така силен и мощен срещу Сатана. Трябва да свикнеш винаги да мислиш за него. Близо до нас стои Небесен Дух, който от люлката до гроба не ни оставя сами дори за миг. Той ни води, той ни пази като верен приятел, като брат и ни доставя облекчение в трудните моменти. Да знаеш Рафаелина, че този добър Ангел се моли за тебе, дарява на Бога всички твои целомъдрени стремежи и всички добри дела които вършиш. В моментите когато се чувстваш самотна, не тъжи, че

няма приятелска душа, към която да се отзовеш и да споделиш своята мъка. Не забравяй, че твоят невидим другар е винаги готов да те изслуша и успокои. О, ако всеки би успял да схване и оцени този голям дар, който Бог, с прекомерната си любов, отреди за нас този Небесен Дух. Напомняй си често за неговото присъствие. Трябва да се съсредоточаваш в него с очите на душата, да му благодариш и да му се молиш. Той е толкова нежен и чувствителен! Уважавай го! Имай постоянна грижа да не засегнеш неговото целомъдрие. Призовавай често твоя Ангел Пазител, този Ангел Благодворен. Повтаряй често тази молитва “Ангел Господен, Ти който си моят пазител, на теб съм поверена поради добрината на Небесният Отец, просветли ме, пази ме и води ме сега и винаги”.

Отец Пио винаги е живял в симбиоза със своя Ангел Пазител. Неговите биографи разказват, че той, още от детските си години е общувал с него. В много от неговите писма, Ангелът Пазител е описан с любов като “моят малък приятел от детството”. В едно писмо, което отец Пио е писал още в младини на своя отец изповедник, се намират тези няколко реда, които говорят повече от всичко друго.

“През нощта, затварям очи, усещам, че се спуска булото и замъглява, а пред мен се отваря Рая. Зарадван от това видение, спя със сладка и блажена усмивка на устните и перфектно спокойствие на духа и очаквам моят малък приятел от детството, да дойде, да ме събуди, за да възпеем заедно сутрешната Възхвала към Любимият на нашите сърца”.

Реалното съществуване на Ангелите Пазители е толкова фантастичен факт, че мнозина не могат да го приемат като истински, в най-добрия случай е приет като приказка. Но това е истина, истина на вярата т.е. догма, една от онези истини които християнина не може да отрече, само защото всичко това му изглежда нерационално.

Не много рационално би изглеждало писмо, в което, отец Пио пише на свой духовен син следното :

“Няма смисъл да ми пишеш писма, понеже не мога да ти отговоря. Изпращай ми винаги твоя Ангел Пазител. След това,

аз ще направя каквото трябва”.

На други свои духовни чедра препоръчва още такива “удобни съвети”:

“Повикай твоя Ангел Пазител, който ще те просвети и ще те води. Бог ти го е дал за да си служиш с неговите услуги. За това, ползвай неговата помощ”.

“Изпрати ми твоя Ангел Пазител, че той не плаща билет за влака, нито му се износват обувките”.

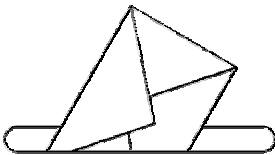
Ето и една фраза, която може да подсказе как да утешим самотата:

“Ангелът Пазител е другар на самотните”.

Веднъж го попитали - “Отче действително ли моят Ангел дойде при вас, за да ви каже това което му поръчах?”. Отеца отговорил: “Да не мислиш, че е недисциплиниран като тебе! Изпращай ми го винаги когато имаш нужда”.

Клеониче Моркалди, една от първите духовни дъщери на отца е познавала много добре способностите на Ангелите. След края на Втората Световна война, в нейното семейство настават дни на очакване на завръщането на неин братовчед от фронта. Отец Пио узнал за случая и ги посъветвал, да не се тревожат, понеже казал, че момчето ще се върне. Месеците минавали без да имат вест от него и отново всички били много разтревожени. Тогава Клеониче, изпълнена с вяра в способностите на отец Пио, отива при него, за да поиска, той да направи нещо конкретно и му казала: “Отче, аз ще напиша едно писмо. Така като, не знам къде да го адресирам, на плика ще напиша само името, а вие и вашият Ангел Пазител ще му го занесете там където е той”. Клеониче написала писмото, сложила само името на плика и вечерта преди да си легне, го поставила на нощното шкафче. Сутринта, когато се събудила, с голямо учудване и страх видяла, че писмото го нямало, там където го била оставила предната вечер. Веднага отишла при отца да му каже и да му благодари. “Не на мен, а на Блажената Дева Мария ще благодариш” - казал той.

Две седмици след това, цялото семейство плачело от радост и благославяло Бога и отец Пио. Пристигнало очакваното писмо.

В същият период, когато завършвала войната и много семейства живеели в очакване близките им да се завърнат в домовете си, отец Пио помага и на една друга майка да издири своя син. Луиза Варио английска гражданка, узнала чрез вестниците, че кораба на който служел синът ѝ, бил потопен, торпилиран от немски военен кораб. Веднага отива при отец Пио и плачейки му обяснява случилото се и го пита, дали може да ѝ каже, жив ли е синът ѝ. “Кой ви е казал, че синът ви е умрял” казал отеча и продиктувал един адрес, с името на хотел, където действително се намирал младият офицер заедно с другите корабкрушенци. Корабът им бил потопен в Атлантическият океан и те били в очакване да се качат отново и да се върнат в Англия.

И в този случай Ангелът Пазител помогнал на едно семейство да се събере отново.

Много посетители на манастира в Сан Джованни Ротондо са били чужденци. Когато отивали при отеча, винаги имали чувството, че разговарят с него на родния си език, а той говорел с обичайният си акцент на своя южняшки диалект.

Освен като пощальон, Ангелът Пазител на отец Пио много пъти му е помагал като преводач. Отец Агостино, изповедник на отеча заявява, че той не познавал чужди езици, а правел прекрасни преводи от старогръцки и френски език. “Неговият Ангел му превеждаше всичко, а след това той ми отговаряше”.

**Неделя 19 юни след утринна литургия
конференция върху “Свети Пио от Пиетралчина”
проводена от
Г-жа Виличка Биянкотто**